

Preek over Hebreëën 12,1-3 (belijdenisdienst) – Welkom in de strijd!

Voorzang: Psalm 25, 2 en 4

Votum en Groet

Zingen: Psalm 34, 4 en 7

Zingen: Psalm 139, 8 en 14

Schuldbelijdenis en genadeverkondiging

Zingen: Psalm 32, 2 en 4

Gebed om het licht van de Geest

Zingen: Gezang 75, 4. 5 en 6

Eerste Schriftlezing: Psalm 23

Zingen: Gezang 121 (Opwekking)

Tweede Schriftlezing: Lucas 22,31-34

Zingen: Gezang 182, 1 en 6

Verkondiging van Hebreëën 12,1-3 – Welkom in de strijd

Zingen: Gezang 293

Openbare geloofsbelijdenis van hun geloof

Zingen: Gezang 304, 1 en 3

Overhandiging van de belijdenisgeschenken

Zingen: Psalm 68,7

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Gezang 444, 1 en 3

Zegen

Zingen: Gezang 456, 3

Gemeente van onze Heer Jezus Christus! X, Y en Z!

Het is vandaag voor jullie een speciale dag.

Jullie zetten vandaag een bijzondere stap.

In het bijzijn van ons allen spreken jullie uit dat jullie bij Christus willen horen.

Dat vinden wij wel zo bijzonder, dat straks na afloop van de dienst velen van ons jullie willen feliciteren met de stap die jullie doen.

Maar misschien is er onder de velen die jullie een hand geven een enkeling die zegt: *Van harte geluk gewenst met deze stap en welkom in de strijd!*

En dat zou ik met mijn preek van vanmorgen ook tegen jullie willen zeggen.

Welkom in de strijd!

Hoe klinkt dat?

Nogal militant, of niet soms?

Ik moet zeggen dat de kerk inderdaad een nogal krijgshaftige traditie heeft.

Gelovigen van vroeger noemden de kerk graag de *militia Christi*.

Dat wil zeggen: het leger van Christus.

En de ouderen onder ons hebben vast wel meer dan eens uit volle borst gezongen:

*Voorwaarts, Christenstrijders,
drukt uws Konings spoor;
met zijn heil'ge kruisvaan
gaat ons Jezus voor.*

Dat klonk als marsmuziek.

Kon je heerlijk op marcheren.

Worden jullie vandaag ingelijfd in een soort christelijke jihad?

Een fanatieke kruistocht om de wereld voor Christus te veroveren?

Tja, eerlijk gezegd heeft de kerk zich wel eens zo gedragen.

Maar dat waren niet de beste tijden van de kerk.
Nee, tot zo'n strijd zou ik jullie niet willen uitdagen.
De strijd waar ik aan denk, waar het in onze tekst ook om gaat, is een wedstrijd.

Nou is de ene wedstrijd de andere niet.
In de meeste wedstrijden gaat het erom dat je probeert de eerste te zijn, de beste, de sterkste of – in een schoonheidswedstrijd – de mooiste!
Je zet alles op alles om op de hoogste plek op het erepodium te komen.
Je gaat voor goud!
Zilver en brons tellen eigenlijk niet echt mee.
En een vierde plaats is al helemaal een misser.
Je gaat voor goud!
Dus moet je al je concurrenten verslaan.
Want er kan maar één de eerste zijn – de beste, de sterkste, de mooiste!

Worden jullie uitgedaagd tot zo'n wedstrijd?
Ja, zo is het geloof inderdaad wel eens opgevat.
En helaas, zo zijn kerken nog wel eens bezig.
Wij zijn de beste.
Onze kerk is de ware kerk.
Wij leggen de Bijbel het beste uit.
Onze kerkdiensten zijn het meest flitsend en aantrekkelijk.
Wij doen het meeste aan evangelisatie.

En individuele gelovigen kunnen er soms ook wat van.
Dat was al zo onder de beste vrienden van Jezus.
Denk maar aan Petrus.
Ik ben U het meest trouw, Heer!
Al zouden ze U allemaal in de steek laten, ik niet!
Alsof het ging om een wedstrijd in geloven!
Wie is de beste, de trouwste, de heiligste, de actiefste!
Gaat het om zo'n wedstrijd?

Nee, om zo'n wedstrijd gaat het niet.
In onze tekst gaat het om een wedstrijd waar iedereen aan mee kan doen.
Het gaat om een soort marathon.
En bij deze marathon is het niet zo belangrijk wie het eerst de finish haalt.
Nee, iederéén die de eindstreep bereikt komt wint een medaille.
Het is dus een kwestie van rennen en vólhouden, vólhouden!
Al kom je als laatste met de tong op je schoenen aan de finish – je krijgt een medaille!
Verliezers zijn er gewoon niet.
Welkom in dié strijd!

Een belangrijke vraag is dan wel: hoe hóu je het vol?
Hoe háál je de eindstreep?
Daarvoor krijg je vanmorgen drie adviezen, drie tips.
Eerste tip: let op je voorgangers.
Kijk naar hen die al voor jou de marathon liepen en haalden.
Tweede tip: gooi alles weg dat je hindert bij het rennen.
Neem afstand van alles wat je belemmert om de finish te bereiken.
Derde tip: blijf vooral letten op Jezus Christus!

Eerste tip: let op je voorgangers.
Als je een fanatieke sporter bent, dan heb je vast je idolen.
Ben je gek van zwemmen dan is misschien Inge de Bruine een voorbeeld.
Is paardensport je favoriete sport dan kan het Anneke van Grunsven zijn.
Ben je een doorgewinterde schaatsster dan is het b.v. Gretha Smit – Gold Lake Smittie voor insiders.

En als je zo'n favoriet hebt, dan lees je alles wat los en vast zit over zo iemand.
Misschien hangt je kamer wel vol met foto's van je idool.
En voor je gaat slapen lig je nog wat over haar te mijmeren.
En je denkt: *Als ik toch eens kon bereiken wat zij bereikt heeft!*

Wie zijn onze sterren, onze grote voorbeelden als het om geloven gaat?
In onze tekst lezen we van een grote kring van geloofsgetuigen.
Het zijn er zoveel, die al voor ons de race gelopen hebben.
En die het gehaald hebben.
In het vorige hoofdstuk heeft de schrijver er een hele reeks opgenoemd.
Noach, Abraham en Sara, Isaäk, Jakob, Mozes en vele anderen.

Maar wat zijn dat eigenlijk voor voorbeelden?
Het spreekwoord zegt: *Zeg mij wie uw vrienden zijn en ik zeg u wie u bent.*
Laat ik het vanmorgen even anders zeggen.
Zeg mij wie je voorbeelden zijn en ik zeg je wat voor iemand jij bent.
Dus wat zijn dat voor voorbeelden die ons in c. 11 voorgehouden worden?

Laat ik er één uit pakken: Abraham.
Ik vraag me af of de doorsnee Nederlander hem als voorbeeld kiezen zou.
Abraham – een onvoorstelbare luchtfietser.
Op één of andere onverklaarbare impuls – zelf beweert hij dat hij de stem van God heeft gehoord, vreselijk vaag! – pakt hij op een goeie dag z'n boeltje en vertrekt met onbekende bestemming.
Hij beweert – zou God ook gezegd hebben – dat hij en zijn nageslacht ergens – waar dat ook moge zijn – land in bezit zullen krijgen.
Hij en zijn nageslacht...
Maar tot op hoge leeftijd blijkt hij niet eens in staat een kind te verwekken.
En maar stug volhouden: dat land is eens van mij en van mijn nageslacht.

Oké, wordt er zowaar na vele jaren een zoon geboren: Isaäk.
Gaat hij met die knaap op reis om hem te offeren!!!
Heeft weer iets te maken met de stem van dezelfde God, die hem beloofd had dat hij en zijn nageslacht dat land zouden krijgen.
Hoe verzin je zoiets?

Goed, dat offeren van zijn zoon gaat op het laatste moment niet door.
Maar dat in bezit krijgen van dat land...
Weet je wat Abraham al met al van dat land bezeten heeft?
Een graf!
Moest-ie nog zwaar voor dokken ook toen zijn vrouw stierf en hij haar toch ergens moest begraven.
Een graf!
Hebben ze hem zelf ook in gelegd toen hij stierf.
En dat was alles wat hij zijn kinderen naliet.
Een graf – een plek waar het leven dood loopt.
En zo iemand moet een voorbeeld zijn, een mens om na te volgen?

Op de laatste catechisatieavond heb ik aan X, Y en Z gevraagd of zij ook zo'n voorbeeld hadden, een voorbeeld in geloven.
De één noemde Jozef, de ander Daniël, de derde Esther.
Jozef, Daniël en Esther – ook weer van die mensen die zich zo vreemd gedroegen.
Vreemd in elk geval in de ogen van vele anderen.

Jozef – hij weigert bij de vrouw van zijn baas in bed te kruipen.
En omdat zij zich zwaar afgewezen voelt raakt hij daardoor zijn schitterende positie kwijt.

Daniël – hij krijgt te maken met het bevel een maand niet te bidden tot zijn God.
En wat doet de sufferd!
Voor het open raam, waar iedereen hem kan zien, bidt hij stug door.

Waarom niet één maandje bidden in de achterkamer als hij toch zo nodig moest.
Heeft-ie het toch aan zich zelf te danken dat hij tussen de leeuwen terecht komt?

Esther – ze maakt een bliksemcarrière aan het hof van de Perzische koning.
Onbekend burgermeisje wordt eerste vrouw van het land!
Zet ze haar positie op het spel door te bekennen dat ze hoort bij het verachte volk van de Joden!

En dat zijn dan hun voorbeelden.
Waarom?

Omdat deze mensen een vrijheid kenden om jaloers op te zijn.
Ze waren vrij om zichzelf te zijn.
Vrij om hoge waarden na te leven.
Vrij om anders te kiezen dan de grote massa.
Vrij omdat ze zich getrokken wisten door een rijke belofte.
Vrij omdat ze hun geweten zuiver wisten tegenover de God van hun leven.
Houd die voorbeelden, waarvan er vele zijn, voor ogen als je de wedstrijd loopt.

Tweede tip: gooi alles weg dat je hindert bij het rennen.
Als je hard moet rennen, dan moet je daar natuurlijk wel op gekleed zijn.
Geen lange jurk of een dikke winterjas.
Nee, sportkleding, lichte kleding die je nauwelijks voelt.
Schaatsers hebben van die aërodynamische pakken.

In onze tekst staat: *Leg af elke zondelast, die zo gemakkelijk hindert.*
Alles wat ons remt om op ons doel af te gaan – dat moet weg.
En dat kan in principe alles zijn.
Het is eigenlijk ook heel persoonlijk.
Wat verzwakt jouw hoop?
Wat verlamt jouw ijver?
Wat leidt jou af van het doel?
Wat staat jou zo tegen, dat je het dreigt op te geven?
Voor welke obstakels schrik je terug?
Ga dat voortdurend bij je zelf na.
En breek daar dan mee.
Laat je daardoor niet uit de race dringen.
Werp het van je af en ren door naar het doel.
Zorg dat je aankomt in het land van hoop en glorie dat God ons belooft.

Derde tip: let vooral op Jezus Christus!
Jezus Christus – één van de voorbeelden?
Zoals Abraham of Jozef, Daniël of Esther?
O nee, Hij steekt daar mijlen bovenuit.
Hij is degene die het wedstrijdparcours heeft aangelegd.
En degene die het zelf op een onvoorstelbare wijze heeft afgelegd.

Maar ook weer op zo'n manier dat een normaal mens z'n hoofd schudt.
Hij liep de wedstrijd met een kruisbalk op z'n schouders.
Over een last gesproken.
Dát loopt flitsend!
Zie Hem gaan door de straten van Jeruzalem: wankelend, struikelend, uitgejouwd door het publiek.
Moet je zien waar Hij terecht komt.
Op Golgotha, de executieplaats, gehangen aan het kruis dat Hij droeg.
En Hem moet je bovenal voor ogen houden?

De kerkmensen van toen vonden Hem maar niks.
Hij mist alles wat Hem tot een voorbeeld maakt: macht, ernst, vroomheid.
Zij meenden God veel beter te kennen dan Hij.

Ze meenden veel geestelijker en vromer te zijn dan Hij.
Daarom meenden ze Gods eer en Gods rijk te moeten verdedigen tegen Hem.
Ze dachten dat dat bij Hem niet in goede handen was.
En daarom hingen ze Hem aan het kruis.

En dan te bedenken wat Hij er voor opgegeven heeft.
Hij had het zo goed bij zijn Vader in de hemel.
In alle opzichten was het daar voor Hem perfect.
Dat liet Hij zomaar los om vrijwillig de kruisweg op te gaan.
Om zo voor allen die Hem volgen de weg terug naar God te banen.

Houd Hem in het oog!
Want waar je naar kijkt, dat krijgt macht over jou.
Denk maar eens aan Petrus.
Die nacht op het meer in die vreselijke storm.
Dan is daar plotseling Jezus, die over het water naar de leerlingen toe snelt.
Als Petrus dat in de gaten krijgt zegt hij: *Heer, laat me over het water tot U komen.*
Jezus roept hem – en Petrus gaat.
En zolang hij naar Jezus kijkt gaat het goed.
Maar opeens ziet hij de woeste golven en hoort hij de gierende wind.
Dan zakt hij weg – als hij Jezus uit het oog verliest.

Hou Jezus in het oog!
Ook als het stormt in je leven.
Ook als velen je voor gek verklaren om Hem je vertrouwen te geven.
Ook als je eigen tekort je laat twijfelen aan zijn liefde.
Hou Jezus in het oog!
En blijf in de race.

Maar als je valt?
Als je moe wordt?
Als je het niet meer ziet zitten?
Hou houd je het vol?

Denk dan nog maar eens aan Petrus.
Op het moment, dat hij dacht de beste van de leerlingen te zijn.
Ook al zou iedereen Jezus in de steek laten – hij niet.
Al zou niemand het volhouden – hij wel!

Toen waarschuwde Jezus hem: *Petrus, je zult finaal onderuit gaan!*
Je zult me tot drie keer toe verloochenen in plaats van belijden.
En zo is het gegaan.
Maar van te voren had Jezus ook gezegd: *Ik heb voor je gebeden dat je niet in je geloof tekort schiet.*

En uiteindelijk is dat het waardoor we werkelijk volhouden.
Dat Jezus voor ons bidt.
Dat Jezus ons naar zich toe bidt.
En met name daarom is jullie race in feite een gelopen race.

Dus X, Y en Z – welkom in de strijd!
Ready to go?
Dan op je plaats – en af!
13-04-2003

AMEN.